

Arrest

nr. 189 679 van 12 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 december 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 maart 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die *loco* advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 26 juli 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in functie van zijn broer.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 6 december 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer

dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 26 januari 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26/07/2016 werd ingediend door:

Naam: E.(...) M.(...)

Voornaam: A.(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in- het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Er werd reeds een bijlage 19ter ingediend op 10/03/2016, deze werd geweigerd op 09/09/2016.

Bij de nieuwe aanvraag wordt nu een aanvraag gedaan in functie van zijn broer. Bij de vorige aanvraag deed hij een aanvraag met zijn schoonzus (mevrouw M.(...) M.(...) M.(...) H.(...) (RR (...)).

Ter staving van de aanvraag werden nu volgende documenten voorgelegd:

- Overzicht van het overmaken van geld naar Marokko via 'Goffin Change' over een periode van 2011 tot 2016.*
- 1e bladzijde van een huurcontract, alsook een verklaring van de huisbaas A.(...) K.(...) dat betrokkene en broer in Frankrijk (gezamenlijk adres) hebben gewoond.*
- Gezamenlijke foto's van de broers genomen op 1/04/2007*

Op basis van deze documenten kan niet worden vastgesteld dat betrokkene, voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging deel uitmaakte van het gezin van zijn broer in het land van herkomst of origine, noch dat hij ten laste van hem was van in het land van herkomst of origine, overeenkomstig de bepalingen van art. 47/1,2° van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft de gezamenlijke vestiging in Frankrijk werd ter staving een verklaring op eer (zonder datum) voorgelegd van de verhuurder van een woning in Frankrijk en de eerste bladzijde van een huurcontract. Wat betreft de verklaring op eer, daarvan kan het gesolliciteerd karakter niet worden uitgesloten. Wat betreft het eigenlijke huurcontract, daarvan werd slechts de eerste bladzijde voorgelegd. Dit contract had de verklaring van de huisbaas kunnen illustreren voor zover het volledig zou geweest zijn en voor zover het niet in tegenstrijd zou zijn met de gegevens waar wij over beschikken. Uit het rijksregister blijkt immers dat de referentiepersoon onafgebroken woonachtig is in België sinds september 2010. Voor zover het huurcontract dus zou gaan over een periode van na september 2010 kan het niet als bewijsstuk worden weerhouden, gezien de referentiepersoon sindsdien zijn hoofdverblijfplaats in België had. Voor zover het huurcontract van voor september 2010 zou dateren is het niet meer relevant. Het is immers wel degelijk de bedoeling dat het bewijs wordt geleverd dat betrokkene deel uitmaakte van het gezin van de EU-burger, voorafgaandelijk aan de aanvraag gezinshereniging. Art. 47/1, 2° werd immers in het leven geroepen om het vrij verkeer van de EU-burger te vrijwaren. Indien de samenwoning van voor september 2010 dateert, kan bezwaarlijk worden gesteld dat het vrij verkeer van de EU-burger wordt beperkt doordat betrokkene geen verblijfsrecht krijgt, ze leven immers al jaren gescheiden en de EU-burger heeft sindsdien ruim zijn vrij verkeer uitgeoefend.

Wat betreft de bewijzen ten laste, voor zover er werden voorgelegd zijn die niet overtuigend. Er werden enkel een lijst van het overmaken van geld bij 'Goffin Change' voorgelegd. Hieruit blijkt dat de stortingen gebeurden van de referentiepersoon E.(...) M.(...) F.(...) naar de moeder B.(...) E.(...) G.(...) en naar derden, maar niet naar betrokkene zelf. Er blijkt zelfs niet uit het dossier dat betrokkene toen nog in Marokko woonde, het voorgelegde paspoort blijkt afgegeven in Antwerpen en bevat geen inreisvisum, nog inreisstempel(s).

Alle andere voorgelegde documenten, zoals de foto's doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat de betrokkene de referentiepersoon komt vergezellen, noch dat hij reeds een gezin vormde in het land van herkomst met de referentiepersonen of dat de betrokkene ten laste was van de referentiepersoon voor de komst naar België, zoals voorgeschreven in art. 47/3, 2° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel

7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van enige medische problematiek op naam van betrokkene is geen sprake, evenmin van minderjarige kinderen.

Wat betreft betrokkenes gezins- en familieleden: Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen/hernemen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon.

Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.”

2. Over de schorsende werking van het beroep

2.1. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat, in weerwil van hetgeen in de kennisgeving van 8 maart 2017 is vermeld en in weerwil van het betoog van verzoeker in zijn verzoekschrift, het beroep geen schorsende werking heeft. De verwerende partij verwijst op dit punt naar artikel 39/79, §1, 7° en 8°, van de vreemdelingenwet waarin de andere familieleden van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, niet worden vermeld. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. Behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn :

(...)

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van de een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis;

(...)”

2.2. De vraag rijst of de restrictieve lezing van artikel 39/79, §1, 7°, van de vreemdelingenwet, die de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorstaat, verenigbaar is met het beginsel uit artikel 47/2 van de vreemdelingenwet, waarin wordt gesteld dat *“de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing (zijn) op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1”* en met de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

2.3. De Raad stelt vast dat uit niets blijkt dat de verwerende partij zou wensen over te gaan tot de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat. Artikel 39/79, § 1, van de vreemdelingenwet verbiedt niet dat ten aanzien van verzoeker wordt besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, doch enkel dat een dergelijk bevel gedwongen zou worden uitgevoerd. Deze stelling wordt bevestigd aangezien door toedoen van artikel 45 van het koninklijk besluit van 13 februari 2015 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen thans in het formulier van kennisgeving van de bestreden beslissing het volgende vermeld: *“Overeenkomstig artikel 39/79 van de genoemde wet van 15 december 1980 schorst de indiening van een beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel. Het beroep tot nietigverklaring schorst de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel echter niet indien het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet.”* Uit de gegevens die de verwerende partij ter beschikking heeft gesteld, blijkt echter dat verzoeker op 14 februari 2017 een nieuwe aanvraag van een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Europese Unie heeft ingediend en dat hij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie, dat geldig is tot 14 augustus 2017 zodat geen van beide partijen enig belang hebben bij onderhavige discussie.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“De bestreden beslissing werd door verwerende partij betekend aan verzoeker op 26/01/2017. Deze beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten verwijst met referentienummer naar het O V-nummer van verzoeker, zijnde (...).

Hierna slaat zij echter geheel de bal mis, wanneer zij de naam van verzoeker opneemt in de beslissing. De bestreden beslissing stelt immers het volgende: (stuk 1)

“(…)”

De betekenende instantie, in casu mevrouw L. M.(...), administratief assistent van de Stad Antwerpen diende handmatig de naam, geboortedatum, geboorteplaats en verblijfsadres aan te passen.

Dat vervolgens het identificatienummer in het Rijksregister niet naar verzoeker verwijst, doch vermoedelijk naar de heer E.(...) M.(...) A.(...), woonachtig te Riemst.

Dat verder in de bestreden beslissing het volgende wordt vermeld: (stuk 1)

“Bij de nieuwe aanvraag wordt nu een aanvraag gedaan in functie van de broer. Bij de vorige aanvraag deed hij een aanvraag met zijn schoonzus (mevrouw M.(...) M.(...) M.(...) H.(...) RR (...))”

Verzoeker is formeel wanneer hij stelt geen schoonzus te hebben met de naam ..(...) M.(...) M.(...) H.(...) Zijn schoonzus is immers mevrouw E.(...) S.(...)(RR:88.09.26- 582.64).

Verzoeker vermoedt dan ook dat verwerende partij zijn dossier niet met de nodige zorgvuldigheid heeft behandeld. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt immers in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden, wat onder meer betekent dat het alle voor de beslissing relevante feiten met zorgvuldigheid moet vaststellen, en dat het met deze feiten ook rekening moet houden bij het nemen van de beslissing. (Cass. 8 april 201 I,nr. 212.579)

Dat de bestreden beslissing werd opgemaakt op naam van een andere persoon, met verwijzingen naar een ander dossier, doet verzoeker vermoeden dat verwerende partij niet geheel zorgvuldig is omgesprongen met zijn dossier. Dat de relevante feiten in het voorliggend dossier minstens zijn naam, geboortedatum en adres omvatten.

Dat het tevens niet van de nodige zorgvuldigheid getuigt om feiten en voorgaanden in rekening te brengen die niet aan verzoeker toebehoren. Dat verzoeker bijvoorbeeld nooit een aanvraag gezinshereniging opstartte met zijn schoonzus en al zeker niet met een schoonzus genaamd ..(...) M.(...) M.(...) H.(...) Voorgaande hangt zeer nauw samen met de materiële motiveringsplicht, dewelke inhoudt dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Alvorens een rechtmatig besluit te kunnen nemen, moet de overheid op de hoogte zijn van de feiten. De overheid moet haar beslissingen baseren op feiten die een determinerende invloed hebben op de uiteindelijke beslissing, waaronder bijvoorbeeld de identiteitsgegevens zullen vallen.

Bij het aanvoeren van een schending van de materiële motiveringsplicht moet derhalve worden nagegaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Het komt de rechter daarbij niet toe het feitenonderzoek over te doen om zich aldus in de plaats te stellen van de overheid; hij kan enkel nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan.

Dat verwerende partij derhalve door deze identiteitsverwisseling tevens de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

Om deze reden dient de bestreden beslissing worden vernietigd.”

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 13 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit). Verzoeker voert tevens machtsoverschrijding aan. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“Verzoeker diende vast te stellen dat verwerende partij de beslissing heeft genomen op naam van E.(...) M.(...) A.(...) met rijksregisternummer 82.02.22-599.89. Deze werd genomen door de bevoegde diensten op 06/12/2016.

Dat verzoeker zich op 26/01/2017 naar de stadsdiensten van de stad Antwerpen begaf, conform de gegeven afspraak. (Stuk 2) Gedurende deze afspraak werden desbetreffende onregelmatigheden in de beslissing vastgesteld door de gemachtigde van de burgemeester, waarna zij deze handmatig aanpaste op de bestreden beslissing. Dat zij derhalve een zeer belangrijk element, zijnde de identiteit van verzoeker, aan de bestreden beslissing heeft gewijzigd.

Dat de bevoegdheid van om het even welk administratief orgaan rechtstreeks of onrechtstreeks haar oorsprong moet vinden hetzij in de Grondwet, hetzij in de wet. Onbevoegdheid doet zich dan ook voor als een administratief orgaan handelt wanneer het daartoe niet rechtstreeks of onrechtstreeks door de Grondwet of door de wet is gemachtigd, of nog als het een gebied betreedt dat aan zijn bemoeiing niet is overgelaten. Samengevat kan gesteld worden dat een administratieve rechtshandeling pas wettig is wanneer zij van het wettelijk aangewezen orgaan uitgaat en dat er sprake is van onbevoegdheid wanneer aan deze vereiste niet is voldaan. (A. Wirtgen, Raad van State, I. afdeling administratie, 3. Middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder, Brugge, die Keure, 2004, nr. 71) De bevoegdheid die wettelijk aan een overheid is verleend, is geen recht waarover zij kan beschikken maar is een opdracht die haar werd opgelegd om door haar te worden vervuld. Deze overheid kan de aan haar wettelijk verleende bevoegdheid enkel delegeren indien dit haar uitdrukkelijk wordt toegestaan. Die delegatie moet in voorkomend geval nauwkeurig omschreven zijn en moet ondubbelzinnig blijken uit de regeling waarbij de delegatie geschiedt. Voor de wettigheid van een delegatie van bevoegdheden door een bepaalde overheid is dus in de eerste plaats vereist dat een zodanige delegatie is toegestaan door de regelgever die de betrokken bevoegdheid aan de bedoelde overheid heeft opgedragen, (cf. A. Vranckx, -plaatsvervangende en delegatie van overheidsbevoegdheid, RW, 1961-1962, 2383-2394; RvS, 16 november 1999, nr. 83.494; RvS, 3 maart 2008, nr. 180.340)

Het nagaan of een administratieve rechtshandeling getroffen werd door een daartoe bevoegd orgaan is een kwestie die de openbare orde raakt, die zo nodig ambtshalve door de Raad dient opgeworpen en bekeken te worden. (RW, 31 mei 2012, nr. 82.213)

Conform artikel 52, §4, 5e lid KB. 8 oktober 1981 moet een bijlage 20, zoals de bestreden beslissing, genomen worden door de minister of zijn gemachtigde en worden betekend door de burgemeester of zijn gemachtigde.

Dit wordt bevestigd door artikel 13 van het delegatiebesluit van 2009: “Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981: (...) artikel 52, §4, tweede en vijfde lid;

Uit de bestreden beslissing die op 26/01/2017 aan de heer E.(...) M.(...) werd betekend kan worden afgeleid dat de bestreden beslissing werd genomen door de bevoegde instantie, doch blijkt uit de feitelikheden in het dossier dat ten tijde van de afspraak op 26/01/2017 om 14u essentiële wijzigingen werden aangebracht op de bestreden beslissing door de gemachtigde van de burgemeester. Deze mogelijkheid wordt niet voorzien in het K.B. van 8 oktober 1981, noch in het delegatiebesluit. De gemachtigde van de burgemeester staat in dit stadium van de procedure immers enkel in voor de betekening van desbetreffende beslissing.

Dat een zeer essentieel gegeven, namelijk de identiteit van betrokkene, derhalve werd aangepast door een persoon die hiertoe geen bevoegdheid was toegewezen. Dat de gemachtigde van de burgemeester derhalve buiten haar bevoegdheid optrad en zich schuldig maakte aan machtsoverschrijding in het voorliggende dossier.

De bestreden beslissing is diensgevolge een veruitwendiging van machtsoverschrijding en een schending van het delegatiebesluit. Om deze reden dient voorliggende beslissing te worden vernietigd.”

3.2. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden beide door verzoeker aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 52, §4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit als haar juridische grondslag. Deze bepaling van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

3.6. De Raad stelt vast dat verzoeker geen kritiek levert op de inhoudelijke overwegingen uit de bestreden beslissing waarbij op grond van de door verzoeker voorgelegde stukken werd geconcludeerd dat daaruit niet blijkt *“dat de betrokkene de referentiepersoon komt vergezellen, noch dat hij reeds een gezin vormde in het land van herkomst met de referentiepersonen of dat de betrokkene ten laste was van de referentiepersoon voor de komst naar België, zoals voorgeschreven in art. 47/3, 2° van de wet van 15.12.1980”*. De gemachtigde van de staatssecretaris besloot op die gronden om het recht op verblijf van meer dan drie maanden te weigeren en een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten.

3.7. De beide middelen die verzoeker aanvoert komen er in wezen op neer dat de beslissing behept zou zijn met een onzorgvuldigheid en een motiveringsgebrek en zelfs door een onbevoegde overheid zou zijn genomen en dus blijf zou geven van machtsoverschrijding omdat de identiteit van verzoeker op de bestreden beslissing handmatig werd aangepast door de beambte van het vreemdelingenloket van de stad Antwerpen en omdat er eveneens een vergissing zou zijn opgetreden betreffende de persoon in functie waarvan verzoeker voorheen reeds een gelijkaardige aanvraag had ingediend.

3.8. In weerwil van verzoekers beweringen in zijn tweede middel, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing wel degelijk werd genomen door mevrouw E. D. W., die als attaché is tewerkgesteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken en die krachtens het door verzoeker geschonden geachte artikel 13 van het delegatiebesluit gerechtigd is om deze te nemen:

“Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 :(...) ; artikel 52, § 4, tweede en vijfde lid; (...)”

3.9. Verzoeker dient echter te worden bijgetreden waar hij oppert dat de bestreden beslissing een aantal onjuiste vermeldingen bevat. Zo blijkt onder andere dat de naam van verzoeker onjuist werd gespeld. De vraag rijst of deze onzorgvuldigheden, die gedeeltelijk werden rechtgezet, een invloed hebben op de determinerende motieven van de bestreden beslissing.

3.10. Samen met de verwerende partij stelt de Raad vast dat de onjuiste vermeldingen in de bestreden beslissing materiële misslagen betreffen die geen afbreuk doen aan de concrete inhoud van de bestreden beslissing. Het feit dat de onjuiste vermelding van de identiteitsgegevens van verzoeker in de bestreden beslissing ter gelegenheid van de kennisgeving werden ‘rechtgezet’ door de gemachtigde van de burgemeester, betekent niet dat deze laatste de bestreden beslissing zou hebben genomen. De Raad stelt vast dat er in het administratief dossier verschillende spelwijzen kunnen worden teruggevonden van de familienaam van verzoeker die wellicht kunnen worden toegeschreven aan de omzetting van de Arabische naar de Latijnse schrijfwijze. Tevens stelt de Raad vast dat de eventuele onjuiste vermelding van de naam van de persoon in functie waarvan verzoeker een eerdere, gelijkaardige aanvraag had ingediend, niet betekent dat de beslissing inhoudelijk onjuist zou zijn. Uit het administratief dossier blijkt nochtans dat verzoeker op 10 maart 2016 wel degelijk een aanvraag

indiende op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet in functie van een Nederlandse mevrouw M. M.

3.11. De (eventuele) onjuiste vermeldingen in de bestreden beslissing hebben geen impact op de pertinentie van de erin opgenomen motieven. Het feit dat de loketbeambte in de stad Antwerpen bepaalde identiteitsgegevens heeft gecorrigeerd, betekent niet dat zij een beslissing zou hebben genomen waarvoor zij niet bevoegd zou zijn.

3.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 52, §4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. De vastgestelde onzorgvuldigheid geeft geen aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is geen sprake van machtsoverschrijding of van een schending van artikel 13 van het delegatiebesluit.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN